

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Н. SAUGMANDSGAARD ØE
представено на 24 октомври 2019 година¹

Дело C-244/18 P

Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE
срещу

Европейска комисия

„Обжалване — Мерки за подкрепа, предприети от гръцките органи в полза на жалбоподателя в контекста на програма за приватизация на предприятието — Държавни гаранции — Решение на Комисията, с което тези мерки се обявяват за несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ — Понятие „икономическо предимство“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС — Предприятие в затруднение — Насоки относно оздравяването и реструктурирането — Възстановяване на държавната помощ — Определяне на размера на подлежащата на възстановяване помощ — Изключителни обстоятелства“

I. Въведение

1. С настоящата жалба Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (наричано по-нататък „Larko“ или „жалбоподателят“) иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 1 февруари 2018 г., Larko/Комисия² (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което този съд отхвърля жалбата му за отмяна на Решение 2014/539/ЕС на Европейската комисия от 27 март 2014 година относно държавна помощ SA.34572 (13/C) (ex 13/NN), приведена в действие от Гърция за Larco General Mining & Metallurgical Company S.A.³ (наричано по-нататък „спорното решение“).

2. По искане на Съда настоящото заключение ще се ограничи до анализа на първата част от второто основание, изведена главно от неправилно тълкуване на понятието „икономическо предимство“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, и на четвъртото основание за обжалване, изведено главно от нарушение на отнасящия се до възстановяването на помощта член 14, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС]⁴.

3. В края на анализа си ще предложи на Съда да отхвърли първата част от второто основание и четвъртото основание по същество.

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² T-423/14, EU:T:2018:57.

³ ОВ L 254, 2014 г., стр. 24.

⁴ ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41.

II. Правна уредба

A. Регламент № 659/1999

4. Член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999, озаглавен „Възстановяване на помощ“, предвижда:

„Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя [...]“.

Б. Насоките относно оздравяването и реструктурирането на предприятия в затруднение

5. Раздел 2.1, озаглавен „Понятие за „предприятие в затруднено положение“, от Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднение (наричани по-нататък „Насоките относно оздравяването и реструктурирането“)⁵, предвижда в точки 9—11:

„9. Няма дефиниция на Общността за онова, което представлява „предприятие в затруднено положение“. Независимо от това за целите на настоящите насоки Комисията приема, че дадено предприятие е в затруднено положение, когато то е неспособно, било чрез свои собствени ресурси или чрез средства, които може да получи от своите собственици/акционери или кредитори да се справи със загуби, които без външна намеса от страна на публичните власти почти сигурно го обричат да се оттегли от бизнеса в кратък или средносрочен период от време.

10. По-специално, едно предприятие по-принцип и независимо от неговата големина се смята, че се намира в затруднение за целите на настоящите насоки при следните обстоятелства:

[...]

11. Дори и да липсва което и да било от обстоятелствата, предвидени в точка 10, едно предприятие може да бъде считано за намиращо се в затруднение, особено когато са налице обичайните признаци за предприятие в затруднение като например — нарастващи загуби, намаляващ оборот, увеличаваща се нереализирана продукция, свръхпроизводство, намаляващ паричен поток, нарастващи дългове, нарастващи лихвени проценти и намаляващи или нулеви нетни стойности на активите“.

5 ОВ С 244, 2004 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 187.

В. Известията относно гаранциите

6. Точка 2.1, трета алинея от Известията на Комисията от 20 юни 2008 г. относно прилагането на членове [107] и [108 ДФЕС] по отношение на държавните помощи под формата на гаранции (наричано по-нататък „Известията относно гаранциите“)⁶, която се отнася до член 107 ДФЕС и е озаглавена „Общи бележки“, гласи:

„За да се избегнат всякакви съмнения, трябва да се поясни понятието държавни ресурси по отношение на държавните гаранции. Ползата от държавна гаранция е, че рискът, свързан с гаранцията, се поема от държавата. Такова поемане на риск от държавата нормално би трябвало да бъде възнаградено с подходяща премия. Когато държавата се отказва от цялата или от част от премията, е налице полза за предприятието и изтичане на ресурси от държавата. Следователно, дори и никакви плащания да не са извършени от държавата по дадена гаранция, може въпреки това да е налице държавна помощ съгласно член 87, параграф 1 от Договора. Помощта е предоставена в момента, в който е дадена гаранцията, а не в момента, в който гаранцията е задействана, или в момента, в който се правят плащания съгласно условията на гаранцията. Дали дадена гаранция представлява държавна помощ или не, и, ако да, какъв може да бъде размерът на държавната помощ, трябва да се оцени в момента на предоставяне на гаранцията“.

7. Точка 3.2 от това известие, озаглавена „Индивидуални гаранции“, предвижда:

„По отношение на индивидуалните държавни гаранции Комисията смята, че изпълнението на всички условия, които следват, ще бъде достатъчно, за да се изключи съществуването на държавна помощ.

а) Заемополучателят не е във финансово затруднение.

За определяне на това дали заемополучателят е във финансово затруднение следва да се прилага дефиницията, посочена в Насоките за помощи за оздравяване и реструктуриране [...].

[...]

г) За гаранцията е платена цена, ориентирана спрямо пазара.

Както е посочено в точка 2.1, поемането на риск обикновено би трябвало да бъде възнаградено с подходяща премия върху гарантираната или насрещно гарантираната сума. Когато цената, платена за гаранцията, е поне колкото съответната база за сравнение на премията за гаранция, която може да се намери на финансовите пазари, гаранцията не съдържа помощ.

Ако на финансовите пазари не може да бъде намерена съответстваща база за сравнение на премията за гаранция, общият финансов разход за гарантирания заем, включително лихвения процент по заема и премията за гаранция, трябва да бъде сравнен с пазарната цена за подобен негарантиран заем.

[...]“.

6 ОВ С 155, 2008 г., стр. 10.

8. Точка 4.1 от посоченото известие, отнасяща се до общите положения при гаранциите с елемент на помощ, гласи:

„Когато индивидуална гаранция или гаранционна схема не е в съответствие с принципа на инвеститор в пазарна икономика, тя трябва да се счита за държавна помощ. Следователно, е необходимо да се определи количествено елементът на държавна помощ, за да се провери дали помощта може да се обяви за съвместима съгласно специфичното освобождаване за държавна помощ. По принцип, елементът на държавна помощ ще се определя като разликата между подходящата пазарна цена на гаранцията, предоставена индивидуално или чрез схема, и реалната цена, платена за тази мярка.

Получените годишни брутни еквиваленти в наличност трябва да бъдат дисконтирани с техния настоящ размер, използвайки референтната ставка, и след това добавени, за да се получи общият еквивалент на помощта.

При изчислението на елемента на помощ при гаранция Комисията ще отдели специално внимание на следните елементи:

- a) дали при индивидуални гаранции заемополучателят се намира във финансово затруднение; при гаранционни схеми, дали критериите за допустимост на схемата предвиждат изключване на такива предприятия (вж. подробностите в точка 3.2, буква а).

Комисията отбелязва, че за предприятия в затруднение пазарен гарант би изискал висока премия в момента на предоставяне на гаранцията, в зависимост от очаквания процент на неизпълнение. Ако вероятността заемополучателят да не е в състояние да си изплати заема стане особено висока, тази пазарна степен може да не съществува и в изключителни обстоятелства елементът на помощ при гаранцията може да се окаже толкова висок колкото сумата, ефективно покрита от гаранцията;

[...]“.

III. Фактичката обстановка, жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

A. Фактическа обстановка

9. Обстоятелствата по спора са изложени подробно в обжалваното съдебно решение, към което препращам в това отношение⁷. Основните и необходими за осмислянето на това заключение съображения могат да бъдат обобщени, както следва.

10. Larko е предприятие, специализирано в добива и преработването на латеритна руда, добива на лигнитни въглища и производството на фероникел и вторични продукти.

11. То е създадено през 1989 г. като ново предприятие след ликвидацията на Hellenic Mining and Metallurgical S.A. Към момента на фактите в основата на спора то има трима акционери: гръцката държава, която държи 55,2 % от акциите чрез Hellenic Republic Asset Development Fund, частна финансова институция, National Bank of Greece S.A., която държи 33,4 % от акциите, и Public Power Corporation (главният производител на електроенергия в Гърция, чийто мажоритарен акционер е държавата), което държи 11,4 % от акциите.

⁷ Вж. точки 1—14 от обжалваното съдебно решение.

12. През март 2012 г. Hellenic Republic Asset Development Fund уведомява Комисията за програма за приватизация на Larko.

13. През април 2012 г. Комисията образува служебно предварителна проверка на посочената приватизация в съответствие с правилата в областта на държавните помощи.

14. Предмет на проверката са шест мерки, като релевантни за целите на настоящото заключение са само възпроизведените по-долу втора, четвърта и шеста мярка, тъй като само за тези три мерки се отнася първата част от второто основание и четвъртото основание за обжалване:

- втората е относно гаранция във връзка с кредит за 30 милиона евро, отпуснат на Larko от АТЕ Bank, гаранция, дадена от гръцката държава през 2008 г. (наричана по-нататък „мярка 2“ или „гаранцията от 2008 г.“). Тази гаранция покрива 100 % от заема за период максимум до 3 години с предвидена годишна гаранционна премия от 1 %;
- четвъртата е относно предоставена от държавата през 2010 г. гаранция за покритие на гаранционно писмо, което National Bank of Greece е трябвало да предостави на Larko за сума в размер на приблизително 10,8 милиона евро с годишна гаранционна премия от 2 % (наричана по-нататък „мярка 4“);
- шестата е относно две гаранции, предоставени от държавата през 2011 г. за два заема, отпуснати от АТЕ Bank, съответно от 30 милиона евро и от 20 милиона евро, които осигуряват 100 % покритие и са с годишна премия от 1 % (наричана по-нататък „мярка 6“).

15. В хода на тази проверка Комисията иска от гръцките органи допълнителни сведения, които са ѝ представени през 2012 г. и 2013 г. Проведени са и срещи между службите на Комисията и представителите на гръцките органи.

16. С решение от 6 март 2013 г.⁸ (наричано по-нататък „решението за започване на процедурата“) Комисията започва официалната процедура по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС.

17. В хода на посочената процедура Комисията кани гръцките органи и третите заинтересовани страни да представят становищата си относно мерките, посочени в точка 14 от настоящото заключение. На 30 април 2013 г. Комисията получава становище от гръцките органи; тя не получава становище от Larko.

18. На 27 март 2014 г. Комисията приема спорното решение. С това решение, в частта, отнасяща се до мерки 2, 4 и 6, чийто анализ е единствено релевантен за настоящото заключение, Комисията приема, че към момента на привеждане в действие на тези три мерки Larko е предприятие в затруднение по смисъла на Насоките относно оздравяването и реструктурирането⁹.

⁸ ОВ С 136, 2013 г., стр. 27, относно държавна помощ SA.34572 (13/C) (ex 13/NN).

⁹ Относно значението на понятието „предприятие в затруднено положение“ за целите на квалификацията като държавна помощ, вж. точки 26—28 от настоящото заключение.

19. Освен това Комисията счита, че тези мерки са държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, че са приведени в действие в нарушение на задълженията за уведомяване и непредприемане на действия, установени в член 108, параграф 3 ДФЕС, и че посочените мерки представляват помощ, несъвместима с вътрешния пазар, и подлежат на възстановяване по смисъла на член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999. Накрая, Комисията определя сумите, които подлежат на възстановяване във връзка с тази помощ, до целия размер, покрит от гаранциите¹⁰.

Б. Жалбата пред Общия съд

20. На 6 юни 2014 г. Larko подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, като иска да му бъдат върнати с лихвите всички суми, евентуално пряко или косвено възстановени от него в изпълнение на това решение.

21. С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост и осъжда Larko да заплати съдебните разноски.

В. Производството пред Съда и исканията на страните

22. На 4 април 2018 г. Larko подава в секретариата на Съда жалба, с която иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане и да не се произнася по съдебните разноски.

23. Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Larko да заплати съдебните разноски.

IV. Анализ

А. По първата част от второто основание, отнасяща се до мярка 2

24. С първата част от второто основание се повдига въпросът за квалификацията на мярка 2 като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, и по-конкретно за преценката, че тази мярка предоставя „икономическо предимство“ на Larko.

25. При квалификацията на посочената мярка като държавна помощ в спорното решение Комисията се основава на точка 3.2, букви а) и г) от своето Известие относно гаранциите. Тъй като Larko изтъква по същество, че Комисията е допуснала грешка от правна страна, като е приложила тази точка по отношение на предоставената помощ, считам, че е полезно най-напред да изложи някои предварителни бележки във връзка с това известие (раздел 1), преди да пристъпя към анализа на първата част от второто основание (раздел 2).

1. Предварителни бележки по Известието относно гаранциите

26. Известието относно гаранциите представя подхода на Комисията спрямо държавните помощи, предоставени под формата на гаранции, и принципите, на които Комисията възнамерява да се основе при тълкуването на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС и при прилагането на тези членове към държавните гаранции.

¹⁰ Този размер е 30 милиона евро за мярка 2, приблизително 10,8 милиона евро за мярка 4 и 30 и 20 милиона евро за мярка 6. Вж. точка 14 от настоящото заключение.

27. Съгласно точка 3.1 от това известие, за да се определи дали е предоставено предимство чрез гаранция по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, Комисията трябва да основе своята оценка върху принципа на инвеститора в условията на пазарна икономика. Следователно трябва да се отчетат ефективните възможности за предприятието бенефициер да получи същите финансови ресурси, ако ги поиска от капиталовия пазар¹¹.

28. За да се улесни преценката дали посоченият принцип е спазен за дадена гаранция, в точка 3.2 от посоченото известие Комисията изисква да са изпълнени няколко условия, за да се изключи съществуването на държавна помощ, като що се отнася до индивидуалните гаранции, сред тях се нареждат, от една страна, условието заемополучателят да не е във финансово затруднение (точка 3.2, буква а), и от друга страна, условието за гаранцията да е платена цена, ориентирана спрямо пазара (точка 3.2, буква г)¹².

29. Съгласно практиката на Съда за целите на прилагането на тези две условия следва да се вземе предвид *контекстът на времето, през който са били предприети мерките за финансова подкрепа*, което означава да се избегне всяка оценка, основаваща се на последваща ситуация (наричан по-нататък „времевият критерий“)¹³.

30. За да се определи дали гаранцията не съдържа помощ, в точка 3.2, буква г), първа алинея от Известието относно гаранциите се установява критерий, съгласно който поемането на риск *би трябвало да бъде възнаградено с подходяща премия върху гарантираната или насрещно гарантираната сума* (наричан по-нататък „критерият за възнаграждението“). Всъщност, когато цената, платена за гаранцията, е поне толкова висока колкото съответната референтна гаранционна премия, предлагана на финансовите пазари, гаранцията не съдържа помощ. Впрочем в точка 3.2 са посочени два метода, за да се определи дали дадена гаранция изпълнява този критерий: или сравнение между платената за гаранцията цена и референтната гаранционна премия, предлагана на финансовите пазари, или сравнение между общия финансов разход за гарантирания заем, включително лихвения процент по заема и гаранционната премия, и пазарната цена за подобен негарантиран заем.

2. Анализ

31. Larko твърди, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, когато е приел, че мярка 2 предоставя на Larko предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Общият съд приложил неправилно, от една страна, времевия критерий, квалифицирайки Larko като „предприятие в затруднение“ към момента на предоставяне на мярка 2 (раздел а), и от друга страна, критерия за възнаграждението, постановявайки, че премията от 1 % не отразява риска от неизпълнение по гарантираните заеми, предвиден в точка 3.2, буква г) от Известието относно гаранциите (раздел б).

а) По времевия критерий

32. Оплакването, отнасящо се до времевия критерий, е насочено срещу точки 77—80 от обжалваното съдебно решение и е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

¹¹ Вж. точка 3.1, втора алинея от Известието относно гаранциите.

¹² Вж. точка 3.1, трета алинея от Известието относно гаранциите.

¹³ Вж. по-специално решения от 16 май 2002 г., Франция/Комисия (C-482/99, EU:C:2002:294, т. 71) и от 1 октомври 2015 г., Electrabel и Dunamenti Erőmű/Комисия (C-357/14 P, EU:C:2015:642, т. 50).

33. Още в самото начало отбелязвам, че за да заключи в точка 90 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, когато е квалифицирала Larko като „предприятие в затруднение“ към момента на предоставяне на мярка 2, Общият съд използва двустепенен подход. Най-напред, в точки 75—82 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че с оглед на доказателствата, с които е разполагала, Комисията с основание е могла да приеме, че Larko е било предприятие в затруднено положение. По-нататък, в точки 83—89 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Комисията не е допуснала грешки при прилагане на правото, като е счела, че към момента на предоставяне на гаранцията от 2008 г. гръцката държава, като акционер в Larko, е трябвало да е запозната с неговото затруднено положение.

34. Larko твърди, че преценката на Общия съд в точки 77—80 от обжалваното съдебно решение е неправилна, тъй като фактическите обстоятелства, на които се основава тази преценка, са възникнали *след* предоставянето на гаранцията, случило се на 22 декември 2008 г., противно на изискването от практиката на Съда¹⁴. В това отношение Larko се опира на следните три довода.

35. Първо, финансовите резултати, за които става дума в посочените точки, обхващат периода до 2012 г. и във всички случаи отрицателните резултати за 2009 г. Второ, финансовите резултати за 2008 г. също са последващи спрямо предоставянето на гаранцията от 2008 г., тъй като счетоводната година още не е била приключила, финансовите отчети дори не са били изготвени и следователно не са били доведени до знанието на гръцката държава към момента на предоставяне на тази гаранция. Следователно Общият съд пропуснал да се постави в контекста на времето, както изисквала практиката на Съда. Трето, при всички положения, дори да се предположи, че данните за 2008 г. не са следвали предоставянето на гаранцията от 2008 г., към онзи етап те били краткосрочни. В това отношение Larko твърди, че от точки 9—11 от Насоките относно оздравяването и реструктурирането следвало, че анализът на имущественото състояние на предприятието трябва да се основава на достатъчно дългосрочни данни, а не на моментна картина.

36. Комисията счита, че това оплакване следва да се отхвърли.

37. Още в самото начало отбелязвам, че тъй като съответната гаранция е отпусната на 22 декември 2008 г., съгласно практиката на Съда, за да се прецени дали Larko е предприятие в затруднение към момента на предоставяне на гаранцията, следва да се вземат предвид обстоятелствата, настъпили преди тази дата.

38. В това отношение, що се отнася до първия довод, който Larko изтъква, отбелязвам, че фактът, че в точка 77 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва финансовите резултати за периода до 2012 г., сам по себе си не означава, че той е основал преценката си на финансовото положение на Larko към момента на предоставяне на гаранцията от 2008 г. на тези последващи резултати.

39. Всъщност посочването на подобни финансови резултати от Общия съд трябва да се разглежда с оглед на обстоятелството, че в спорното решение Комисията е извършила преценка на финансовото положение на Larko за периода, през който са били предприети *всички* оспорени мерки, тоест финансовото му положение за периода 2007—2012 г. Така, преди да припомни тези финансови резултати в точка 77 от обжалваното съдебно решение, Общият съд препраща към решението на Комисията, съгласно което „[в] случая в съображения 56—66 от [спорното] решение Комисията квалифицира Larko като „дружество в затруднение“ при предоставянето на [...] мерки[2, 4 и 6], *включително на гаранцията от 2008 г.*“¹⁵.

¹⁴ Относно тази съдебна практика вж. точка 29 и бележка под линия 14 от настоящото заключение.

¹⁵ Курсивът е мой.

40. След това уточнение констатирам, че за целите на преценката на финансовото положение на Larko в точки 78—80 от обжалваното съдебно решение Общият съд се основава на обстоятелствата, настъпили през 2008 г., а именно отрицателната стойност на собствения капитал на Larko, значителното намаляване на оборота и големите загуби, натрупани от последното през 2008 г.¹⁶.

41. Ето защо първият изтъкнат от Larko довод следва да се отхвърли.

42. Що се отнася до втория довод, който Larko представя, според мен той включва два аспекта: от една страна, твърдението, че финансовите резултати за 2008 г. са последващи спрямо предоставянето на гаранцията от 2008 г., тъй като счетоводната година още не е била приключила, и от друга страна, обстоятелството, че гръцката държава не е била запозната с данните, съдържащи се във финансовите отчети за 2008 г.

43. Относно първия аспект следва да се констатира, както изтъква Комисията, че финансовите отчети за 2008 г. описват финансовите данни на Larko за периода от 1 януари 2008 г. до 31 декември 2008 г., които предхождат предоставянето на гаранцията на 22 декември 2008 г. В това отношение подчертавам, че обстоятелствата, настъпили през даден период, по принцип могат да бъдат доказани с основания на тези предходни обстоятелства по-късни документи¹⁷. По тази причина данните, съдържащи се във финансовите отчети за 2008 г., не могат да се разглеждат като последващи предоставянето на гаранцията от 2008 г.

44. По отношение на втория аспект в точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че „[в] преписката по делото не е представен никакъв документ, въз основа на който със сигурност да се установи, че в момента на предоставяне на гаранцията от 2008 г. държавата членка е била запозната със затрудненото положение на Larko“ и че „[п]оради това се поставя въпросът дали Комисията е изпълнила задълженията си във връзка с доказателствената тежест, опирайки се по същество на презумпцията, че в момента на предоставяне на гаранцията в края на 2008 г. гръцката държава е трябвало да е запозната със затрудненото положение на Larko“.

45. Макар че формулировката, използвана в тази точка, би могла да създаде впечатлението, че Комисията се е опряла главно на пропуската на гръцките органи да се осведомят за финансовото положение на Larko, според мен е ясно, че Общият съд е искал да посочи, че Комисията се е опряла на презумпцията, че в момента на предоставяне на гаранцията гръцката държава е трябвало *поне* да е запозната със затрудненото положение на Larko.

46. Всъщност подобен прочит се налага с оглед на точка 89 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд стига до извода, че е било разумно Комисията да приеме, че далновиден акционер поне би се осведомил за икономическото и финансовото положение на предприятието към съответния момент, преди да му предостави гаранция като тази от 2008 г.¹⁸.

¹⁶ От точка 56 от спорното решение и от точка 77 от обжалваното съдебно решение е видно, че тези данни се отнасят за 2008 г.

¹⁷ Вж. също в този смисъл решение на Общия съд от 28 януари 2016 г., Словения/Комисия (T-507/12, непубликувано, EU:T:2016:35, т. 180).

¹⁸ Подобен прочит е очевиден и с оглед на становището на Комисията пред Общия съд. Всъщност, видно от това становище, главният довод на Комисията в него е, че гръцките органи никога не са твърдели, че не са знаели за затрудненията на Larko през декември 2008 г. Комисията счита, само при условията на евентуалност, че дори да се предположи, че в онзи момент гръцката държава не е знаела за финансовите затруднения на Larko (което според Комисията не е така), тя е трябвало да провери дали същото не е предприятие в затруднение.

47. След това уточнение отбелязвам, че според мен с втория аспект на втория си довод Larko, под прикритието на допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото, доколкото същият се основал на последващи обстоятелства, на практика поставя под съмнение информираността на гръцките органи относно финансовото положение на Larko през 2008 г., което има отношение към фактите по спора¹⁹.

48. В това отношение припомням, че макар само Общият съд да е компетентен да установява и да преценява фактите, преценката дали Общият съд е изопачил обхвата на спорното решение все пак е от компетентността на Съда. Важно е да се припомни, че подобно изопачаване трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата²⁰.

49. В случая, макар въпросът дали гръцките органи са били запознати (или не) с финансовото положение на Larko през 2008 г. да се отнася до установяването на фактите, което е от компетентността единствено на Общия съд, Съдът все пак може да провери дали Общият съд е изопачил обхвата на спорното решение по този въпрос.

50. Макар че последният въпрос може да се повдигне, тъй като на пръв поглед нищо в спорното решение не позволява да се счита, че възприетите от Комисията съображения са същите като развитите от Общия съд по този въпрос²¹, констатирам все пак, че Larko не е изтъкнал подобно изопачаване и че във всеки случай съдържанието на спорното решение според мен не е изопачено от Общия съд в обжалваното съдебно решение.

51. Всъщност няма спор, че в хода на административното производство самата гръцка държава не оспорва, че гръцките органи са били запознати с финансовото положение на Larko през 2008 г.²², както посочва и Общият съд в точка 88 от обжалваното съдебно решение²³, което по всяка вероятност обяснява защо Комисията не се е произнесла по този въпрос в спорното решение²⁴.

52. Така с оглед на тези съображения Общият съд постановява по същество, че при обстоятелствата по случая, за да прецени дали Larko е във финансово затруднение по смисъла на точка 3.2, буква а) от Известието относно гаранциите, Комисията с основание е могла да се основе на схващането, че гръцката държава, като мажоритарен акционер в Larko, е била запозната с финансовото положение на последното, или поне е трябвало да е запозната с него при предоставянето на гаранцията от 2008 г.

19 Уточнявам, че доколкото атакува точки 77—80 от обжалваното съдебно решение, доводът на Larko, свързан с информираността на гръцките органи за положението му, не може да се разбира като насочен срещу преценката на Общия съд в точки 83—89 от обжалваното съдебно решение относно тежестта на доказване, която носи Комисията.

20 Вж. по-специално решения от 21 декември 2011 г., Iride/Комисия (C-329/09 P, непубликувано, EU:C:2011:859, т. 36 и цитираната съдебна практика), и от 19 септември 2019 г., Полша/Комисия (C-358/18 P, непубликувано, EU:C:2019:763, т. 44 и 45).

21 Вж. точка 44 от настоящото заключение.

22 Всъщност в хода на административното производство Комисията, като счита, че към 22 декември 2008 г. Larko е предприятие в затруднение и че критерият за частния инвеститор може да бъде приложен към съответната мярка, иска от гръцките органи да й предоставят всички относими данни, които биха й позволили да провери дали това действително е така (вж. раздели 5.1, 5.2.2 и 6 от решението за започване на процедурата). По-нататък гръцките органи изпращат становище на 30 април 2013 г. (вж. точка 17 от настоящото заключение и точка 6 от решението за започване на процедурата), от което е видно, че тези органи оспорват, че Larko е било предприятие в затруднение през 2008 г. и 2009 г., тъй като затрудненото положение било предизвикано от неочаквано понижаване на цената на фероникела (вж. точка 24 от спорното решение). Следователно, макар да оспорват квалифицирането на Larko като „предприятие в затруднение“, посочените органи обаче не оспорват нито че са били запознати с финансово положение на предприятието като цяло, нито с финансовите резултати на Larko за 2008 г., цитирани в решението за започване на процедурата.

23 От тази точка по същество е видно, че в хода на административното производство гръцките органи не са доказали, че не са могли да са запознати със затрудненото финансово положение, с което е трябвало да се справи жалбоподателят.

24 В това отношение припомням, че Larko не е представил становище в административната фаза и следователно въпросът дали гръцките органи са били запознати с финансовото положение на Larko през 2008 г. изглежда и повдигнат само пред Общия съд.

53. Впрочем тази преценка на Общия съд ми се струва съвсем логична. Всъщност, както Общият съд посочва по същество в точки 86—89 от обжалваното съдебно решение, далновиден частен инвеститор²⁵, който ще предоставя гаранция като разглежданата, очевидно би се осведомил за финансовото положение на Larko към момента на предоставяне на тази гаранция. Следователно, за да действат като далновиден частен инвеститор, гръцките органи е трябвало във всички случаи да са се запознали с финансовото положение на предприятието. Припомням по този въпрос, че съгласно постоянната практика на Съда самата държава членка има за задача да докаже, че е действала като далновиден частен инвеститор²⁶.

54. Предвид гореизложеното вторият довод на Larko следва да се отхвърли.

55. Третият довод на жалбоподателя, съгласно който данните за 2008 г. са с краткосрочен обхват, също трябва да се отхвърли. Всъщност е безспорно, че влошаването на финансовото положение на Larko е започнало да се проявява към средата на 2008 г.²⁷, и по нищо не личи, че Общият съд е основал преценката си на моментна картина, както изтъква Larko.

56. От това следва, че оплакването, отнасящо се до времевия критерий в контекста на понятието за „предприятие в затруднение“, трябва да се отхвърли.

б) По критерия за възнаграждението

57. Оплакването, свързано с критерия за възнаграждението, е насочено срещу точки 94—98 от обжалваното съдебно решение и е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на член 296, параграф 2 ДФЕС.

58. В горепосочените точки Общият съд постановява, че Комисията е имала основание да заключи, че не може да се счита, че годишна гаранционна премия от 1 % отразява риска от неизпълнение по гарантираните заеми и следователно, че условието, посочено в точка 3.2, буква г) от Известието относно гаранциите, не е изпълнено.

59. Larko твърди, че Общият съд е приложил това условие неправилно, доколкото в точка 95 от обжалваното съдебно решение самият той констатира, че Комисията не е използвала нито един от двата метода, установени с посоченото условие, а именно сравнението с референтната гаранционна премия, предлагана на финансовите пазари, или сравнението на общия финансов разход за гарантирания заем с пазарната цена за подобен негарантиран заем.

60. Ето защо, когато въпреки това Общият съд постановява, че спорното решение не е опорочено от явна грешка в преценката с оглед на затрудненото икономическо и финансово положение на Larko и на липсата на принос в хода на административното производство, той едновременно оставил без приложение точка 3.2, буква г) от Известието относно гаранциите и възложил на Larko и гръцката държава тежестта да докажат подходящия размер на тази премия, като така освободил Комисията от задължението ѝ сама да провери подходящия размер на премията. Освен това Общият съд нарушил и член 296, параграф 2 ДФЕС, като не е отменил спорното решение, въпреки че същото не било мотивирано.

25 Както следва от точка 56 от обжалваното съдебно решение, припомням, че прилагането на критерия за частния инвеститор се основава на икономически оценки, сравними с тези, каквито би извършил, при обстоятелствата по случая, *разумен и далновиден частен инвеститор*, който, преди да направи посочената инвестиция, се намира във възможно най-близко положение до положението на държавата членка (вж. по-специално решения от 16 май 2002 г., Франция/Комисия (C-482/99, EU:C:2002:294, т. 71 и от 5 юни 2012 г., Комисия/EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, т. 82—84).

26 Вж. по-специално решение от 5 юни 2012 г., Комисия/EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, т. 82—84).

27 Вж. в този смисъл точка 77 от обжалваното съдебно решение.

61. Комисията счита, че това оплакване следва да се отхвърли. Споделям тази позиция поради следните причини.

62. Първо, както Комисията с основание счита, Общият съд не се е отклонил от точка 3.2, буква г) от Известието относно гаранциите и не е възложил на Larko тежестта на доказване в това отношение. Всъщност тази точка поставя като единствен критерий за гаранцията да е платена цена, ориентирана спрямо пазара. Както е посочено в точки 96—98 от обжалваното съдебно решение, с оглед на затрудненото икономическо положение на Larko и на обстоятелството, че в хода на официалната процедура по разследване нито жалбоподателят, нито гръцките органи представят годни доказателства, че въпросната премия съответства на премия, предлагана на финансовите пазари, или на пазарната цена за подобен негарантиран заем, не е било необходимо Комисията да прилага един от двата метода за определяне на точния размер на подобна премия, за да установи дали гаранцията е изпълнила този критерий.

63. Второ, що се отнася до член 296, параграф 2 ДФЕС, следва да се припомни, че задължението за мотивиране на увреждащ акт има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обосноваан, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт²⁸. В това отношение задължението за мотивиране трябва да се разграничава от въпроса за обосновааността на мотивите²⁹.

64. В случая, както изтъква Комисията, трябва да се констатира, че спорното решение е подробно мотивирано. Впрочем констатирам, че искайки отмяната на това решение, Larko е имал пълната възможност да оспори обосновааността на мотивите, на които се е основавала Комисията в спорното решение. Следователно Общият съд не е пренебрегнал задължението, вменено на последната съгласно член 296, параграф 2 ДФЕС.

65. От гореизложеното следва, че оплакването, отнасящо се до критерия за възнаграждението, и следователно свързаната с мярка 2 първа част от второто основание трябва да се отхвърлят по същество.

Б. По четвъртото основание, отнасящо се до мерки 2, 4 и 6

66. Четвъртото основание е насочено срещу точки 180—195 от обжалваното съдебно решение и се отнася до *определянето на размера* на държавните помощи, предоставени по мерки 2, 4 и 6; то се отнася по-конкретно до преценката на Общия съд, че Комисията с основание е направила заключението съгласно точка 4.1 от Известието относно гаранциите, че размерът на тези държавни помощи е равен на целия размер на гарантираните кредити.

67. Още в самото начало отбелязвам, що се отнася до определянето на размера на помощите, че съгласно точка 4.1, първа алинея „[п]о принцип, елементът на държавна помощ ще се определя като разликата между подходящата пазарна цена на [предоставената] гаранция[...] и реалната цена, платена за тази мярка“.

²⁸ Вж. по-специално решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Vamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 49), и от 18 февруари 2016 г., Съвет/Bank Mellat (C-176/13 P, EU:C:2016:96, т. 74).

²⁹ Вж. по-специално решения от 22 март 2001 г., Франция/Комисия (C-17/99, EU:C:2001:178, т. 35), от 18 юни 2015 г., Ipatau/Съвет (C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 37), и от 30 април 2019 г., Италия/Съвет (Риболовна квота за средиземноморска риба меч) (C-611/17, EU:C:2019:332, т. 48).

68. От посочената точка 4.1, трета алинея, буква а) е видно, че за да изчисли елементът на помощ на дадена гаранция, Комисията отделя специално внимание на това дали заемополучателят е във финансово затруднение. В това отношение за предприятията в затруднение пазарен гарант, в случай че такъв съществува, ще изиска висока премия в момента на предоставяне на гаранцията, в зависимост от очаквания процент на неизпълнение. Ако вероятността заемополучателят да не е в състояние да си изплати заема стане особено висока, тази пазарна степен може да не съществува и в *изключителни обстоятелства* елементът на помощ при гаранцията може да се окаже толкова висок колкото сумата, ефективно покрита от гаранцията³⁰.

69. По същество Larko изтъква, че като е приел, че количественото определяне на размера на подлежащите на възстановяване помощи в спорното решение е извършено в съответствие с член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999 и с точка 4.1, трета алинея, буква а) от Известието относно гаранциите, Общият съд е нарушил посочения член 14, параграф 1, член 108, параграф 2 ДФЕС и член 296, параграф 2 ДФЕС.

70. В подкрепа на това основание Larko изтъква няколко довода, които според мен не са добре структурирани и са неясни. Доколкото разбирам, тези доводи се отнасят по същество до два аспекта: от една страна, преценката на въпроса за наличието на „изключителни обстоятелства“ по смисъла на точка 4.1 от Известието относно гаранциите, и от друга страна, преценката, че елементът на помощ при гаранциите е равен на гарантираната сума, независимо от обстоятелството, че гръцката държава не е извършила плащания по тези гаранции.

71. По отношение на първия аспект Larko твърди, че Общият съд е допуснал редица грешки при прилагане на правото, като в точка 193 от обжалваното съдебно решение е приел, че Комисията е била изправена пред „изключителни обстоятелства“ по смисъла на точка 4.1 от Известието относно гаранциите³¹.

72. От една страна, Общият съд подменил мотивите на спорното решение, сами по себе си липсващи или поне недостатъчни, порок, който бил отбелязан от Общия съд както в точка 189, така и в точки 192 и 194 от обжалваното съдебно решение. Мотивите на Общия съд в това отношение също били противоречиви и недостатъчни, като същият нарушил член 296, параграф 2 ДФЕС, тъй като не е отменил спорното решение, въпреки че то било неправилно от правна страна и немотивирано³².

73. От друга страна, Общият съд възложил на Larko тежестта на доказване по въпроса за наличието на „изключителни обстоятелства“. Преценката за наличието на такива обстоятелства трябвало да бъде подробно и конкретно мотивирана от Комисията, която носи тежестта на доказване, и не може да се основава на „съмненията“ ѝ дали без гаранциите получателят на помощта би могъл да получи финансиране на пазара. Така, приемайки в точки 186—188 от обжалваното съдебно решение, че горепосочените мотиви на Комисията са достатъчни, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото относно необходимата степен на доказване³³.

30 Отбелязвам и че Съдът е постановил, че когато предвид нестабилното финансово положение на дадено предприятие никоя финансова институция не би приела да му отпусне средства без държавна гаранция, за помощ трябва да се счита *пълният размер* на получения от него гарантиран заем (вж. решение от 5 октомври 2000 г., Германия/Комисия, C-288/96, EU:C:2000:537, т. 31).

31 С това Larko не оспорва самата точка 4.1 от посоченото известие, а нейното прилагане към фактите по случая.

32 Доколкото разбирам тези доводи, Larko всъщност изтъква нарушение както на задължението за мотивиране на Комисията и Общия съд, което представлява съществено *процесуално изискване*, така и на *обосноваността* на мотивите, възприети от Общия съд и от Комисията (вж. относно това разграничение точка 63 от настоящото заключение). Държа да уточня, че ако задължението за мотивиране на даден акт е предвидено в член 296, параграф 2 ДФЕС, задължението за мотивиране на съдебните решения е предвидено в член 36 от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим за Общия съд съгласно член 53 от този статут.

33 Разбирам този довод относно степента на доказване в смисъл, че се отнася по същество до твърдението, че Общият съд възложил на Larko тежестта на доказване по въпроса за наличието на „изключителни обстоятелства“.

74. Що се отнася до допустимостта на тези доводи, не считам, противно на това, което по същество изтъква Комисията, че те следва да се отхвърлят като недопустими. Всъщност според мен те не се отнасят до установяването на фактите³⁴, а повдигат правни въпроси, по които Съдът е компетентен да се произнесе.

75. Въпреки това според мен посочените доводи следва да се отхвърлят като неоснователни, както предлага и Комисията.

76. Считаю, че в точка 193 от обжалваното съдебно решение Общият съд нито е добавил елементи, нито е посочил на тяхно място такива, които не произтичат от самото обжалвано решение³⁵. Всъщност в посочената точка Общият съд с основание е извършил прочит на това решение в неговата цялост, като е постановил по същество, че макар формулировката на някои съображения от посоченото решение да не е безупречна, от същото това решение в неговата цялост, и по-конкретно от съображения 56—66, се установява, че към момента, в който са предоставени спорните мерки, Larko е в изключително деликатно положение. При тези обстоятелства Комисията не може да бъде упреквана, че е допуснала грешка, като е приела, че са налице „изключителни обстоятелства“, изразяващи се в невъзможност за Larko да върне целия заем със собствени средства.

77. В това отношение и както се посочва по същество в точка 191 от обжалваното съдебно решение, припомням, че наличието на изключителни обстоятелства по смисъла на точка 4.1 от Известието относно гаранциите се изразява именно в невъзможността заемополучателят да върне гарантирания заем със собствени средства.

78. Що се отнася до твърдените „съмнения“ на Комисията относно възможността Larko да се финансира на пазара при липса на гаранции, Общият съд правилно е отхвърлил този довод на жалбоподателя и е приел в точки 187 и 188 от обжалваното съдебно решение, че при прочита на спорното решение в неговата цялост достатъчно ясно се установява, че според Комисията е било поне малко вероятно Larko да е било в състояние да получи кредит на пазара без намесата на гръцката държава.

79. Както Комисията повтаря пред Съда, тази нейна позиция се потвърждава от прочита на спорното решение в неговата цялост. По отношение на мярката 2 в изречението, което непосредствено следва изречението, съдържащо израза „под въпрос“ („doubtful“), се уточнява, че „с други думи“ („in other words“) Комисията счита, че Larko е получило предимство, равняващо се на стойността на гарантирания заем, тъй като без държавната гаранция дружеството не би било в състояние да получи каквато и да било друга гаранция от пазара. Колкото до мярката 6, в изречението, което съдържа израза „под въпрос“, са изложени същите разсъждения като възприетите за мярката 2.

80. Освен това, както посочва Общият съд в точка 193 от обжалваното съдебно решение, следва да се подчертае, че преценката на Комисията относно наличието на изключителни обстоятелства не е оспорена по никакъв начин нито от гръцките органи, нито от жалбоподателя в хода на административното производство.

34 По-конкретно според Комисията в точки 192—194 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че в спорното решение е доказано, че към момента на предоставяне на спорните мерки Larko се е намирало в „изключително деликатно положение“ поради постоянното намаляване на размера на оборота му и отрицателната стойност на собствените му средства, което е позволило да се счита, че целият дружествен капитал на предприятието е изгубен. Това изключително деликатно положение на предприятието се е изразявало в „невъзможност за Larko да върне целия заем със собствени средства“. Според Комисията, като оспорва тези доводи, жалбоподателят поставя под съмнение установяването на фактите от Общия съд.

35 Припомням, че съдът на Съюза е длъжен в рамките на производство за отмяна по член 263 ДФЕС да се ограничава с контрол на законосъобразността на обжалвания акт. Вследствие на това Общият съд не следва да компенсира евентуалната липса на мотиви или да допълва споменатите мотиви на Комисията, като добавя към тях или като посочва на тяхно място елементи, които не произтичат от самото обжалвано решение (вж. също решения от 7 юни 2006 г., UFEX и др./Комисия (T-613/97, EU:T:2006:150, т. 70), и от 22 октомври 2008 г., TV2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, EU:T:2008:457, т. 182).

81. По изложените причини според мен е ясно, че Общият съд нито е подменил мотивите на Комисията, нито е възложил на жалбоподателя тежестта да докаже наличието на „изключителни обстоятелства“. Впрочем мотивите на Общия съд по тази точка не са противоречиви. Всъщност обстоятелството, че Общият съд посочва някои недотам безупречни формулировки или лаконични такива в мотивите на Комисията, не противоречи на заключението му, че посочените мотиви не са опорочени от грешки при прилагане на правото, при това независимо от тези формулировки.

82. Що се отнася до член 296, параграф 2 ДФЕС, налага се изводът, че спорното решение е подробно мотивирано³⁶. Също така, що се отнася до мотивите на Общия съд в обжалваното съдебно решение, следва да се констатира, че последното съдържа подробни мотиви, което впрочем ясно се вижда от многобройните доводи, които излага Larko във връзка с обосноваването на мотивите на Общия съд. По този въпрос фактът, че по същество Общият съд е достигнал до извод, различен от този на жалбоподателя, сам по себе си не води до опорочаване на обжалваното съдебно решение поради липса на мотиви³⁷.

83. Във връзка с втория аспект Larko по същество изтъква три довода, отнасящи се до обжалваното съдебно решение³⁸.

84. Първо, макар да било ясно, че към момента на приемане на спорното решение нито една от тези гаранции не е била задействана, Общият съд потвърдил подхода на Комисията, която само констатирала, без да се е обръщала към гръцките органи, че не разполага с информация, показваща, че посочените гаранции са били задействани³⁹. Така той пренебрегнал задължението на Комисията за надлежно и безпристрастно разглеждане на преписките съгласно член 108, параграф 2 ДФЕС.

85. За разлика от Комисията, не считам, че този довод е недопустим. Несъмнено той се отнася до установяването на фактите, което е от компетентността само на Общия съд⁴⁰. Въпросът дали Общият съд е трябвало да вземе предвид тази информация обаче е правен въпрос.

86. С оглед на изложеното, подобно на Комисията считам, че доводът следва да се отхвърли като неоснователен.

87. Всъщност задействането (или незадействането) на гаранциите и погасяването (или непогасяването) на заемите се отнасят до факти, настъпили след предоставянето на спорните мерки, и следователно не могат да бъдат взети предвид нито за квалифицирането на мерките като помощ, нито за определянето на размера на предоставения с тези мерки елемент на помощ. Общият съд правилно стига до това заключение, като припомня релевантната съдебна практика в точки 181 и 182 от обжалваното съдебно решение.

36 Относно обхвата на член 296, параграф 2 ДФЕС вж. точка 63 от настоящото заключение.

37 Вж. по-специално решение от 20 май 2010 г., Gogos/Комисия (C-583/08 P, EU:C:2010:287, т. 35 и 36).

38 Уточнявам, че Larko изтъква и различни доводи, насочени срещу спорното решение, без обаче да уточнява доколко обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото, което не позволява на Съда да упражни своя контрол.

39 Всъщност от договора за заем от 2008 г. (мярка 2), който бил на разположение на Комисията, било видно, че този заем трябва да бъде погасен на 31 март 2012 г., т.е. доста преди приемането на спорното решение на 27 март 2014 г. Следователно Комисията разполагала с цялата информация, която да ѝ позволи да направи заключението, че посоченият заем вече е бил погасен. Що се отнася до заема по договора за заем от 2010 г. (мярка 4), той е трябвало да бъде погасен четиридесет и пет дни след приемането на спорното решение. На посочената дата Комисията можела да установи, че заемите по договора за заем от 2011 г. (мярка 6) вече са били частично погасени.

40 Вж. по-специално решение от 1 юни 1994 г., Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, EU:C:1994:211, т. 49).

88. Констатирам впрочем, че изтъкнатите от жалбоподателя доказателства относно погасяването на заемите и незадействането на гаранциите не са били представени на Комисията в хода на административното производство. В това отношение припомням, че законосъобразността на дадено решение на Комисията трябва да се преценява с оглед на данните, с които последната е разполагала към момента на приемане на обжалваното решение⁴¹.

89. Второ, обжалваното съдебно решение било опорочено от липса на мотиви, тъй като Общият съд пропуснал да разгледа становището на жалбоподателя, от една страна, относно изцяло обвързващото действие на спорното решение по отношение на подлежащата на възстановяване сума, въз основа на решение Mediaset⁴², и от друга страна, относно факта, че самата Комисия признала, че в решението ѝ са налице грешки в това отношение.

90. В тази връзка отбелязвам, че макар в рамките на производството по обжалване с контрола на Съда да се цели да се провери по-специално дали Общият съд е отговорил надлежно на всички изложени от жалбоподателя доводи, задължението на Общия съд да мотивира решенията си не може да се тълкува в смисъл, че е длъжен да отговаря подробно на всеки изложен от страна довод⁴³, както е според мен в настоящия случай.

91. Трето, последиците от определянето на размера на помощта като съответстващ на пълната стойност на гарантирания заем, когато не е направено искане за задействане на гаранциите, били в противоречие с практиката на Съда, съгласно която решенията на Комисията, с които се разпорежда възстановяване на държавна помощ, целят да се възстанови съществуващото преди това положение, и не могат да представляват санкция, надхвърляща действително полученото предимство⁴⁴.

92. По този въпрос отбелязвам от съображения за изчерпателност — в допълнение към доводите, които вече изложих в точки 87 и 88 от настоящото заключение и които са достатъчни да се отхвърли третият аргумент на Larko — че твърдението на жалбоподателя, че бил, така да се каже, принуден да плати помощта два пъти, ми се струва погрешно. Всъщност, както посочва Комисията, Larko изглежда смесва две различни задължения за плащане, които има предприятие, получило помощ под формата на държавна гаранция. От една страна, предприятието получател е длъжно да върне на държавата получената от него помощ. От друга страна, задължението това предприятие да върне на банката заема, който е получило благодарение на тази държавна гаранция, естествено остава.

93. От всички тези съображения е видно, че четвъртото основание на жалбата следва да се отхвърли по същество.

V. Заключение

94. Предвид изложените съображения и без да се предопределя обосноваването на другите основания на жалбата, предлагам на Съда да отхвърли първата част от второто основание, както и четвъртото основание по същество. Предлагам на Съда да не се произнася по съдебните разноски.

41 Вж. в този смисъл решение от 24 септември 2002 г., Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия (C-74/00 P и C-75/00 P, EU:C:2002:524, т. 168).

42 Решение от 13 февруари 2014 г. (C-69/13, EU:C:2014:71).

43 Вж. по-специално решение от 11 септември 2003 г., Белгия/Комисия (C-197/99 P, EU:C:2003:444, т. 81).

44 Larko посочва по-специално решение от 17 юни 1999 г., Белгия/Комисия (C-75/97, EU:C:1999:311, т. 65).